

Arrest

nr. 158 560 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden, waarbij zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 9 november 2011 dient verzoekster eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, inzake de ingediende asielaanvraag, op 29 maart 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 5 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 9 november 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 85 204 van 25 juli 2012 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 22 augustus 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoekster bij aange-tekend schrijven van 23 augustus 2012 ter kennis gebracht. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing in bij de Raad.

1.7. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 28 september 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Bij arresten met nrs. 92 947 en 92 948 van 5 december 2012 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 5 juni 2012 en 22 augustus 2012.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 februari 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen van 28 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 13 februari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekster op 8 maart 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

[...] Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

In uitvoering van de beslissing van [M. V.], attaché,

[...]

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals bevel (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

[...]

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

[...]

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

[...]

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 22.08.2012 en betekend op 27.08.2012

[...]

[...] INREISVERBODEN

[...]

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 22.08.2012 en betekend op 27.08.2012”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dit wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden – hetgeen verzoekster evenwel niet aanvoert –, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verweerder wijst er daarnaast op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoekster reeds op 22 augustus 2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft verder ook tot gevolg dat het bestreden inreisverbod dat hiermee gepaard gaat niet langer kan bestaan, omdat het inreisverbod het accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “*algemene beginsel van goed beheer*” en van het “*algemene beginsel waarbij de administratieve overheid verplicht is met kennis van alle elementen van de zaak uitspraak te doen*”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Voor zover:

Overwegende dat een bevel het grond gebied te verlaten met inreisverbod aan mijn verzoekster betekend werd, met als reden dat ze zicht bevindt in het geval voorzien aan artikel 7 lid 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te weten dat ze zich in het Rijk bevindt langer dan de termijn bepaald door artikel 6 of het bewijs niet kan leveren dat deze termijn niet overschreden is;

Dat bovendien, dit bevel het grondgebied te verlaten, ook als reden het feit aanhaalt dat deze onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven heeft: het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 22.08.2012 afgeleverd werd en op 27.08.2012 betekend.

Terwijl

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid de beslissing die genomen werd en aan mijn verzoekster betekend werd niet geldig gegrond is;

Dat door zo te handelen tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft.

Dat het op tegenpartij neerkomt de werkelijkheid van de situatie in aanmerking te nemen vooraleer, eventueel een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat hier niet het geval was;

Dat tegenpartij aan mijn verzoekster verwijt geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten, binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 22.08.2012 afgeleverd werd en op 27.08.2012 betekend.

Dat mijn verzoekster beweert dat zodra een beroep ingediend wordt, voor uw Hoge rechtsmacht, tegen dit bevel het grondgebied te verlaten, tegenpartij ten minste gehouden was, te wachten dat een beslissing zou tussenkomen wat dit beroep betreft, vooraleer haar een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat het bevel het grondgebied te verlaten dat aan mijn verzoekster betekend werd, absoluut geen rekening houdt met haar situatie, daar het gegrond is op artikel 7 lid. 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980 en artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980;

Dat de motivering van dit bevel het grondgebied te verlaten heel duidelijk gestereotypeerd was;

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;

Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzicht van de elementen die hierboven uitgelegd werden;

Dat daardoor mijn verzoekster de nietigverklaring vraagt van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;

Voor zover:

In overweging dat het bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar aan mijn verzoekster betekend werd, met als reden dat er niet voldaan werd aan de verplichting terug te keren : een onderdaan van een derde land heeft binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg gegeven : het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 22.08.2012 afgeleverd werd en op 27.08.2012 betekend.

Terwijl

In overweging dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid de beslissing die genomen werd en aan mijn verzoekster betekend werd niet geldig gegrond is;

Dat door zo te handelen tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft.

Dat het op tegenpartij neerkomt de werkelijkheid van de situatie in aanmerking te nemen vooraleer, eventueel een bevel het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar te betekenen, wat hier niet het geval was;

Dat mijn verzoekster beweert dat zodra een beroep to[t] nietigverklaring en vordering tot schorsing ingediend werd voor uw Hoge rechtsmacht tegen dit bevel het grondgebied te verlaten, tegenpartij ten minste gehouden was, te wachten dat een beslissing zou tussenkomen wat dit beroep betreft, vooraleer haar een bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar te betekenen.

Dat de motivering van dit bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod heel duidelijk gestereotypeerd is.

Dat mijn verzoekster dus de nietigverklaring vraagt van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;”.

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is zo gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Verzoekster wordt hierbij, onder verwijzing naar artikel

74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, een termijn van zeven dagen gegeven om gevolg te geven aan dit bevel, waarbij deze termijn wordt gerechtvaardigd door erop te wijzen dat zij naliet om binnen de toegekende termijn gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012. Het inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt verder opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt hierbij toegelicht dat verzoekster niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012.

Verzoekster geeft met haar uiteenzetting aan kennis te hebben van deze overwegingen in rechte en in feite die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Zij beperkt er zich, in het kader van de formele motiveringsplicht, in wezen toe te stellen dat de voorziene motiveringen stereotiep zouden zijn. In de motiveringen van de bestreden beslissingen wordt evenwel ingegaan op de situatie van verzoekster, zodat dit algemene betoog niet zonder meer kan worden aangenomen. Zelfs indien de bestreden beslissingen zouden zijn gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zouden zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich alleen ook nog niet dat deze beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

In zoverre verzoekster betoogt dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gelet op het beroep dat zij instelde tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012 en dat verweerder geen of onvoldoende rekening hield met haar situatie, merkt de Raad op dat dit betoog in wezen een inhoudelijke kritiek betreft op de motieven van de bestreden beslissingen. Dit betoog wordt verder behandeld in het kader van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In zoverre verzoekster betoogt dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden, merkt de Raad op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gegeven op grond van deze wetsbepaling, doch wel op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook in het licht van deze laatste wetsbepaling onderzocht.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekster wordt een termijn van zeven dagen gegeven om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel bepalen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van het bestreden inreisverbod – stelt daarnaast:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekster geeft aan dat zij beroep instelde tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012 en dat verweerder *“ten minste gehouden was, te wachten dat een beslissing zou tussenkomen wat dit beroep betreft, vooraleer haar een bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar te betekenen”*. De Raad merkt op dat verzoekster er met voormeld betoog evenwel aan voorbij gaat dat enerzijds een beroep ingesteld bij de Raad tegen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschortend werkt en anderzijds de Raad bij arrest nr. 92 948 van 5 december 2012 het beroep ingesteld tegen voormeld bevel van 22 augustus 2012 ook reeds heeft verworpen. Er blijkt niet dat tegen dit arrest een cassatieberoep werd ingesteld. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012 is aldus definitief geworden. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk als zou verweerder op enigerlei wijze zijn verhinderd om op 13 februari 2013 de bestreden beslissingen te nemen waarbij werd weerhouden dat verzoekster naliet gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012.

Verzoekster betoogt verder nog op zeer algemene wijze dat verweerder haar een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod heeft gegeven zonder *“de werkelijkheid van de situatie”* in aanmerking te nemen en zonder *“rekening [te houden] met haar situatie”*. Zij concretiseert dit gestelde evenwel niet. Dit betoog van verzoekster laat de Raad aldus geenszins toe vast te stellen dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat hij bepaalde relevante elementen ten onrechte niet in zijn beoordeling zou hebben betrokken. Enige kennelijke onredelijke beoordeling blijkt aldus evenmin.

Een louter algemene stelling als zou *“uit de uiteenzetting van de feiten”* volgen dat de bestreden beslissingen niet rechtsgeldig zijn, laat de Raad ten slotte ook geenszins toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar verzoekster verwijst naar het *“algemene beginsel waarbij de administratieve overheid verplicht is met kennis van alle elementen van de zaak uitspraak te doen”*, lijkt zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS